

4

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A VIII-A
CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Î N C H E I E R E

ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 13.11.2024

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE:

ASISTENT JUDICIAR:

ASISTENT JUDICIAR:

GREFIER:

Pe rol se află soluționarea cererii formulate de reclamanta [REDACTED], în contradictoriu cu pârâta [REDACTED].

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă reclamanta, prin avocat cu delegație la dosar, lipsă fiind pârâta.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței următoarele:

- pricina are ca obiect obligație de a face;
- procedura de citare este legal îndeplinită.

Reclamanta, prin avocat, depune punctul de vedere solicitat la termenul anterior.

Instanța constată că întâmpinarea la cererea de chemare în judecată formulată de pârâtă nu este semnată în original motiv pentru care invocă din oficiu și pune în discuție excepția nulității acesteia.

Reclamanta, prin avocat, lasă pronunțarea la aprecierea instanței.

Instanța, în raport de prevederile art. 196, 268 și 286 din Codul de Procedură Civilă coroborate cu art. 1241, 1242, 1325 și 1234 din Codul Civil din 2009 din cuprinsul cărora se deduce că produc efecte juridice doar înscrisurile semnate în original, admite excepția nulității întâmpinării la cererea de chemare în judecată depusă de pârâtă, constată nulă această cerere și decade pârâta din dreptul de a depune întâmpinare, cu consecința nediscutării excepției invocată prin aceasta.

Având cuvântul asupra incidenței în cauză a OUG 62/2024, avocatul reclamantei apreciază că nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate a unei sesizări în temeiul acestui act normativ deoarece pârâta din prezenta cauză este chiar Înalta Curte de Casație și Justiție, adică instanța supremă care are competență pentru a pronunța o hotărâre prealabilă cu privire la problema de drept dedusă judecății, deoarece nu se face dovada existenței unei practici neunitare la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează astfel de litigii, precum și deoarece nu se identifică existența unor chestiuni de drept de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Instanța rămâne în pronunțare cu privire la incidența în cauză a OUG 62/2024.

T R I B U N A L U L ,

Deliberând asupra incidenței în cauză a OUG nr. 62/2024, precum și eventual a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea problemei/lor de drept din prezenta cauză prin procedura prev. de această ordonanță, reține următoarele:

I- Obiectul și istoricul cauzei:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 18.03.2024 pe rolul Tribunalului București – Secția a VIII-a Civilă, Conflicte de muncă și Asigurări sociale sub nr. [REDACTED], reclamanta [REDACTED], contradictoriu cu pârâtele [REDACTED], a solicitat:

1. Obligarea pârâtei [redacted] la eliberarea unei adeverințe de salariat care să cuprindă situația veniturilor de care ar fi trebuit să beneficieze reclamanta în perioada 23 octombrie 2018 - 23 octombrie 2019, necesară în vederea depunerii la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector [redacted], pentru recalcularea indemnizației de creștere a copilului prin luarea în calcul a diferențelor salariale rezultate din modificarea valorii sectoriale de referință, astfel cum acesta a fost stabilit prin hotărâri judecătorești și

2. Obligarea pârâtei [redacted] la recalcularea indemnizației de creștere copil prin raportare la veniturile ce i se cuveneau la momentul respectiv, precum și la plata diferențelor bănești cuvenite dintre ce s-a plătit și ce ar trebui să se plătească, prin raportare la adeverința veniturilor nete eliberată de Înalta Curte de Casație și Justiție, sumă actualizată la zi cu rata inflației stabilit de Institutul Național de Statistică;

3. Obligarea pârâtei Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector [redacted] la calcularea și plata dobânzii penalizatoare și dobânzii remuneratorii către reclamantă, ce reprezintă prețul lipsei de folosință a sumei cuvenite, începând cu data nașterii dreptului și până la data plății sumei datorate;

În motivare, cu privire la situația de fapt, reclamanta susține că este [redacted] în cadrul Secției [redacted] a [redacted] și, ca urmare a nașterii copilului, la solicitarea sa i-a fost suspendat raportul de serviciu și i s-a eliberat adeverința în care au fost menționate veniturile realizate din ultimele 24 luni, anterioare nașterii copilului.

Ca urmare a depunerii documentelor menționate anterior pârâta Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector [redacted] a emis decizie prin care i s-a stabilit indemnizație pentru creșterea copilului, iar potrivit ad. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 11/2010, a beneficiat de concediul și de indemnizație pentru creșterea copilului în vârstă de până la doi ani, indemnizația fiind calculată prin raportare la veniturile din ultimele 12 luni anterioare nașterii copilului.

Ulterior emiterii deciziei de acordare a indemnizației de creștere copil, drepturile salariale ale reclamantei au fost recalculate în raport de recunoașterea unei valori sectoriale de referință de 605,225 lei, neplafonat.

Perioada luată în calcul la stabilirea indemnizației pentru creșterea copilului în vârstă de până la doi ani se suprapune total cu perioada pentru care i s-au recalculate drepturile salariale prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei.

Cu privire la primul petit al acțiunii, arată că în mod nejustificat [redacted] a refuzat să îi elibereze adeverința în mod complet, astfel cum i-a solicitat prin adresa nr. [redacted] 30.01.2024

La data de 30 ianuarie 2024 a solicitat [redacted] prin adresa nr. [redacted] eliberarea unei adeverințe de salariat necesară la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector [redacted], în vederea recalculării indemnizației de creștere a copilului, prin raportare la diferențele salariale rezultate din modificarea valorii sectoriale de referință, astfel cum acesta a fost stabilit prin Ordinul nr. [redacted] 21.04.2023 emis de Președintele [redacted] Curte de Casație și Justiție.

Prin adresa nr. [redacted] 14.02.2024 emisă de Înalta Curte de Casație și Justiție i s-a comunicat că, în calitate de [redacted], a încasat în data de 29.12.2023 drepturi salariale restante conform Ordinului nr. [redacted] din 21.04.2023 emis de Președintele [redacted] Curte de Casație și Justiție, pentru perioada octombrie 2018, octombrie 2019, sume menționate în tabelul atașat prezentei acțiuni.

În drept, partea consideră că forma în care a fost emisă adresa nr. [redacted] 14.02.2024 de Înalta Curte de Casație și Justiție reprezintă un refuz nejustificat al angajatorului prin raportare la dispozițiile Codului Muncii, respectiv art. 40 alin. 2 lit. h) care prevede că „angajatorul are obligația de a elibera la cerere toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului”, precum și drepturile bănești de care acesta a beneficiat în perioadă în care a desfășurat activitate în favoarea angajatorului, în categoria acestor drepturi fiind inclusă și majorarea valorii sectoriale de referință acordate. Printre aceste înscrisuri se numără și eliberarea de adeverințe.

Art.4 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, având marginalul Ierarhia actelor normative, prevede că „(1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. (2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”. [s.n.] în aceste condiții,

art.22 alin.7 din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr.52/2011, modificată și completată prin H.G. nr.449/2016, prezintă natura juridică a unui act administrativ unilateral cu caracter normativ, dat în executarea legii, motiv față de care, în contextul art.4 alin.3 din Legea nr.24/2000, trebuie să respecte limitele și normele care îl ordonă.

Pe de altă parte, pârâta eliberează constant adeverințe pentru revizuirea pensiilor de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate ca urmare a actului administrativ de salarizare emis în anul 2023. Raționamentul este identic, ambele revizuiți fac referire la veniturile realizate și nu efectiv achitate.

Partea subliniază că în cazul recalculării retroactive a drepturilor sale salariale, prin modificarea valorii sectoriale de referință drepturile salariale reale sunt cele care trebuie valorificate la stabilirea drepturilor care se calculează în baza salariilor, chiar dacă plata acestora s-a stabilit a fi efectuată după asigurarea fondurilor.

Este de notorietate că fondurile nu se vor alocă prea curând, iar termenul de prescripție a început să curgă în defavoarea sa.

Apreciază că acest motiv nu poate sta la baza respingerii solicitării sale privind eliberarea unei noi adeverințe salariale rectificative întrucât adeverința inițială care a stat la baza calculului indemnizațiilor pentru creșterea copilului eliberată de pârâtă nu cuprinde decât drepturi salariale parțiale ale reclamantei, respectiv cele efectiv puse în plată, iar nu pe cele reale, cuvenite de drept, integrale, neîngrădite de angajator.

Având în vedere textele de lege invocate, partea solicită să se constate că pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție are nu opțiunea, ci obligația să elibereze adeverințe cu respectarea formei prevăzute de lege și cuprinzând informații reale, iar acesta nu poate cenzura posibilitatea angajatului de a își valorifica drepturile în raport cu Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 4.

În susținerea petitelor nr. 2 și nr. 3 din acțiune, partea arată că:

Ulterior emiterii deciziei de acordare a indemnizației de creștere copil, drepturile salariale ale reclamantei au fost recalculate în raport de recunoașterea unei valori sectoriale de referință de 605,225 lei.

Perioada luată în calcul la stabilirea indemnizației pentru creșterea copilului în vârstă de până la doi ani se suprapune total cu perioada pentru care i s-au recalculate drepturile salariale prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei.

Precizează că a solicitat eliberarea unei adeverințe de salariat din care să rezulte veniturile realizate în ultimele 24 de luni anterioare nașterii copilului, cu mențiunea că adeverința îi este necesară la recalcularea indemnizației pentru creșterea copilului.

Cu toate acestea, art.22 alin. (7) din H.G. nr.52/2011, reprezentând normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, prevede că, în situația veniturilor din salarii și asimilate acestora, recalcularea cuantumului indemnizației lunare pentru creșterea copilului se aplică doar în situația în care se constată că, pe baza documentelor depuse inițial de persoana îndreptățită, a fost calculat un cuantum eronat. Recalcularea se face fie din oficiu în cazul în care agenția teritorială se autosolosește, fie la solicitarea persoanei îndreptățite, alin. (3) și (4) aplicându-se corespunzător.

Practic DGASPC-SECTOR ar fi fost ținută de norma juridică de mai sus, normă care instituie posibilitatea unei recalculări limitate și condiționate a indemnizației respective, anume doar în situația în care există un calcul eronat raportat la documentele depuse inițial de persoana îndreptățită.

Conform art. 22 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor OUG nr. 111/2010, aprobate prin H.G. nr. 52/2011, recalcularea cuantumului indemnizației pentru creșterea copilului se face în situațiile prevăzute de lege (în cazul veniturilor din activități independente, agricole etc), respectiv în cazul persoanelor pentru care calculul indemnizației a fost efectuat pe baza venitului estimat în vederea plății anticipate a impozitului său, după caz, pentru care s-a completat declarația pe propria răspundere.

Potrivit art. 76 alin. 1 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal: „Sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică rezidentă ori nerezidentă ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu, act de detașare sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă acordate persoanelor care obțin venituri din salarii și asimilate salariilor”.

Indemnizația pentru creșterea copilului reprezintă, în principiu, un cuantum de 85% din media veniturilor nete din salarii realizate în ultimele 12 luni din ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului (art.2

din O.U.G. nr. 11 1/2010), iar la stabilirea bazei de calcul al indemnizației se iau în considerare toate veniturile din salarii supuse impozitului realizate de persoana îndreptățită, raportat la perioada de referință de 12 luni anterioară nașterii copilului (art. 13 din O.U.G. nr. 11 1/2010).

Veniturile care se iau în considerare pentru stabilirea nivelului indemnizației reprezintă suma realizată de persoana îndreptățită, rezultată după aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul al impozitului determinate ca diferență între venitul net din salarii calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor obligatorii aferente unei luni și a deducerii personale acordate pentru luna respectivă și contribuțiile la fondurile de pensii facultative, precum și cotizația sindicală plătită în luna respectivă pentru veniturile din salarii, la locul unde se află funcția de bază (art.3 din O.U.G. nr.11 1/2010).

Se consideră relevantă situația reală a veniturilor obținute de persoana îndreptățită pentru perioada de referință, în acest din urmă sens, avându-se în vedere că art.3 alin.2 lit.a) din O.U.G. nr. 111/2010 arată în concret suma relevantă în calcul, iar determinarea acesteia se face prin aplicarea unei metode în cadrul căreia esențiale sunt mai multe creanțe fiscale ce se scad din venitul brut obținut de persoana îndreptățită, respectiv impozitul pe venit și diversele contribuții aferente.

Or, toate acele creanțe fiscale se determină în contextul legislației fiscale aferente perioadei în care se constituie baza de impozitare care le generează. Astfel, într-un caz concret, baza de impozitare se constituie la data la care erau scadente veniturile salariale.

Altfel spus, determinant nu este momentul la care debitorul își îndeplinește efectiv obligația de plată a venitului salarial datorat creditorului său, ci data la care în perioada pentru care venitul salarial s-a născut ca și creanță în beneficiul persoanei îndreptățite.

În consecință, relevanță pentru calculul indemnizației acordate potrivit O.U.G. nr.111/2010 prezintă venitul obținut și realizat de persoana îndreptățită aferent perioadei relevante de 12 luni anterioară nașterii copilului, iar nu venitul ce i-a fost plătit efectiv, întrucât realizarea în concret a creanței salariale prin plată sa poate fi afectată de conduita debitorului fie în sensul nerecunoașterii sale, dar stabilirii ulterioare pe cale judiciară, fie prin neachitare benevolă, dar încasată prin executare silită.

Prin urmare, importantă o are situația reală a veniturilor obținute de persoana îndreptățită pentru perioada de referință, în acest din urmă sens apreciind că art. 3 alin. (2) lit. a) din O.U.G. nr. 11 1/2010 arată în concret suma relevantă în calcul căreia esențiale sunt mai multe creanțe fiscale ce se scad din venitul brut obținut de persoana îndreptățită, respectiv impozitul pe venit și diverse contribuții aferente.

Ori, toate acele creanțe fiscale se determină în contextul legislației fiscale aferente perioadei în care se constituie baza de impozitare care le garantează. Astfel, într-un caz concret, baza de impozitare, se constituie la momentul la care erau scadente veniturile salariale, altfel spus, determinant nu este momentul la care debitorul își îndeplinește efectiv obligația de plată a venitului salarial datorat creditorului său, ci data la care/perioada pentru care venitul salarial s-a născut ca și creanță în beneficiul persoanei îndreptățite.

Din perspectivă fiscală, Codul de procedură fiscală prevede la art.21 alin. 1 că „Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impozitare care le generează sau în momentul la care contribuabilul/plătitorul este îndreptățit, potrivit legii, să ceară restituirea.”

Or, pentru că reglementarea art.22 alin. 7 din H.G. nr.52/2011, modificată și completată prin H.G. nr.449/2016, nu permitea o reflectare în mod real a veniturilor obținute de persoana îndreptățită ca și creanță salarială aferentă perioadei relevante de 12 luni anterioară nașterii copilului, ci doar a celor plătite benevol de către debitor și atestate prin act emis în acest sens, prin Sentința civilă nr. 218/23.03.2020 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 20735/3/2018, rămasă definitivă la data de 26.05.2022, prin Decizia nr. 1000/2022, a fost anulată în parte Hotărârea Guvernului nr.52/2011, anume în ceea ce privește alin.7 al art.22 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11 1/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.

Așadar, având în vedere cele statuate prin sentința menționată, se retine ca pentru determinarea acestui quantum este relevantă situația reală a veniturilor obținute de persoana îndreptățită pentru perioada de referință, respectiv venitul obținut și realizat de persoana îndreptățită aferent perioadei relevante de 12 luni anterioare nașterii copilului, iar nu venitul ce i-a fost plătit efectiv.

În acest context, deși adeverința solicitată la petitul nr. 1 din acțiune va fi emisă de pârât ulterior emiterii Deciziei de acordare a indemnizației pentru creșterea copilului emisă de DGASPC-SECTOR și după încetarea dreptului reclamantei la indemnizația de creștere copil, partea susține că soluția corectă este

aceea de a se da eficiență juridică adeverinței ante-referite, întrucât veniturile suplimentare, constând în drepturile salariale recunoscute prin act administrativ, sunt realizate de parte și constituie venituri ce se iau în calcul la stabilirea indemnizației pentru creșterea copilului conform art. 21 alin. 1 din Norme (la stabilirea bazei de calcul al indemnizației pentru creșterea copilului se iau în considerare toate veniturile realizate de persoana îndreptățită, obținute în condițiile art. 3 din ordonanța de urgență nr. 111/2010).

Ca atare, se impune recalcularea indemnizației pentru creștere copil, în scopul cuprinderii în baza de calcul a veniturilor efectiv realizate în perioada de referință în cazul veniturilor din salarii și asimilate acestora, atunci când, în lipsa oricărei culpe a solicitantului, a fost calculată eronat, astfel că trebuie impusă și în cazul concret al reclamantei care s-a bazat, cu bună credință, pe o adeverință emisă eronat de către angajator.

La calculul indemnizației acordate potrivit OUG nr. 111/2010 se are în vedere venitul obținut de persoana îndreptățită aferent perioadei relevante de 12 luni anterioară nașterii copilului, iar nu venitul ce i-a fost plătit efectiv, întrucât realizarea în concret a creanței salariale prin plata sa poate fi afectată de conduita debitorului, fie în sensul recunoașterii sale, dar stabilirii ulterioare pe cale judecătorească, fie prin neachitare benevolă, dar încasată prin executare silită.

Consideră că majorarea salariului din perioada de referință pentru calculul indemnizației pentru concediu creștere copil conduce la majorarea quantumului acesteia, eșalonarea sumelor restante nefiind din culpa sa, ba din contră prejudiciindu-o prin însăși această eșalonare, neputând beneficia de sumele respective la momentul când ar fi trebuit să fie acordate.

Dispozițiile art. 1 alin 2 din O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar definesc dobânda remuneratorie, ca fiind dobânda datorată de debitorul obligației de a da o sumă de bani la un anumit termen, calculată pentru perioada anterioară împlinirii termenului scadenței obligației.

De asemenea, în alin. 3 al aceluiași articol este definită dobânda penalizatoare ca fiind dobânda datorată de debitorul obligației respective la scadență.

Față de cele de mai sus, solicită să fie admisă cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată și pentru motivele invocate.

Cererea este motivată în drept pe disp. art. 40 alin. 2 lit. h) Codul Muncii, art. 2 din OUG 111/2020, art. 13 alin. 3 și 4 din OUG nr. 111/2010, art. 2 alin. 1 lit. i din Legea 554/2004, art. 22 alin (7) din HG 52/2011.

În susținerea cererii ale, reclamanta a depus la dosar înscrisuri.

Legal citată în acest sens, la data de 17.04.2024 pârâta [REDACTAT] a depus întâmpinare (f. [REDACTAT] și urm.(copie)) prin care a invocat excepția lipsei de interes a acțiunii, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, act care a fost considerat nul pentru vicii de formă la termenul din data de 13.11.2024, fapt pentru care nu a mai fost pusă în discuție excepția invocată prin aceasta.

La aceeași dată a depus întâmpinare și pârâta [REDACTAT] (f. [REDACTAT] și urm.), act prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a acesteia, solicitând motivat respingerea acțiunii ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

În susținerea poziției sale procesuale, pârâta a depus la dosar înscrisuri (f 57 și urm.).

La data de 30.04.2024 reclamanta a depus răspuns la întâmpinarea formulată de pârâta [REDACTAT] prin care a solicitat respingerea apărărilor acesteia ca neîntemeiate, iar la data de 28.05.2024 a depus o cerere adițională (f. [REDACTAT] și urm.) prin care a modificat atât cadrul procesual pasiv, chemând în judecată în locul pârâtei [REDACTAT] o altă instituție, respectiv AGENȚIA PENTRU PLĂȚI ȘI INSPECȚIE SOCIALĂ A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, solicitând următoarele:

1. Obligarea pârâtei [REDACTAT] la eliberarea unei adeverințe de salariat care să cuprindă veniturile reale realizate în perioada 23.10.2018-23.10.2019, astfel cum au fost stabilite prin Ordinul nr. 122/20.04.2023 emis de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin raportare la VRS

605,225 lei, necesară recalculării indemnizației de creștere a copilului, prin luarea în considerare a drepturilor salariale reale aferente perioadei anterioare nașterii copilului;

2. Obligarea pârâtei Agenția pentru Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București la recalcularea indemnizației de creștere copil prin raportare la drepturile salariale reale, recalculate în raport de recunoașterea unei valori sectoriale de referință de 605.225 lei, astfel cum rezultă din Ordinul nr. 21.04.2023 emis de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție;

3. Obligarea pârâtei Agenția pentru Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București la plata către reclamantă a diferențelor dintre indemnizația deja plătită și cea rezultată în urma recalculării solicitate la petitul 2,

4. Obligarea pârâtei Agenția pentru Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București la recalcularea indemnizației de maternitate pentru perioada 26.06.2019-23.10.2019 și plata diferențelor dintre indemnizația primită și cea recalculeată ținând cont de veniturile prevăzute de Ordinul nr. 122/21.04.2023 emis de Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție;

5. Obligarea pârâtelor la plata sumelor actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală, începând cu data nașterii dreptului și până la data plății efective,

pentru aceleași motive ca cele inițiale.

Legal citată cu această cerere adițională, la data de 30.08.2024 pârâta [REDACTAT] a depus întâmpinare la aceasta (f [REDACTAT] (copie)/f [REDACTAT] (original)) în care menționează că își menține apărările inițiale cu unele adăugiri.

Deși legal citată, nouă pârâtă nu a depus întâmpinare și nici probe în apărare.

La termenul de judecată din data de 11.09.2024 (f 143) instanța a disjuns petitele formulate în contradictoriu cu pârâta [REDACTAT] pentru care s-a dispus constituirea unui nou dosar, în cauza de față rămânând cele formulate în contradictoriu cu [REDACTAT] Curtea de Casație și Justiție.

II. Referitor la incidența în cauză a prevederilor OUG nr. 62/2024:

Deoarece în cauza de față reclamanta, în calitate de grefier, deci o persoană care a făcut parte dintr-un personal plătit din fonduri publice, pretinde recunoașterea dreptului său la recalcularea indemnizației de maternitate prin raportare la alte valori ale drepturilor bănești de referință recunoscute retroactiv printr-un act administrativ, aspecte care vizează deci modul de stabilire a unor drepturi bănești de natură salarială, instanța apreciază că în cauză sunt incidente prev. OUG nr. 62/2024 întrucât se înscrie în câmpul de aplicare a acestui act normativ așa cum este definit la art. 1 alin. 2:

„Art. 1. - (1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.

(2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).

(3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

II. Referitor la motivele care susțin admisibilitatea sesizării instanței supreme cu problema/ele de drept dedusă/e judecării în temeiul OUG nr. 62/2024:

Analizând art. 2 din OUG sus menționată conform căruia:

„(1) Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni

de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

(2) Odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată. Președinții instanțelor judecătorești competente, de îndată ce primesc copia încheierii de sesizare, iau măsurile necesare pentru informarea judecătorilor din secțiile corespunzătoare ale acelor instanțe.

(3) Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, vor fi suspendate până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

(4) Sesizările prevăzute la alin. (1) având același obiect sau al căror obiect se află în strânsă legătură se conexează.

(5) Sesizările prevăzute la alin. (1) se judecă cu prioritate, în cel mult 60 de zile de la data învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(6) Decizia se motivează în termen de cel mult 15 de zile de la pronunțare și se publică în cel mult 5 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I",

articol destul de confuz cu privire la situațiile care impun sesizarea instanței supreme deoarece din cuprinsul acestuia nu rezultă dacă sesizarea acesteia se impune în orice situație, adică și în cazul unor probleme de drept ale căror rezolvări sunt evidente sau doar pentru clarificarea unor chestiuni dificile de drept, premise care prin nerespectare pot să atragă respingerea unor astfel de sesizări ca inadmisibile cum de altfel se și conturează practica instanței supreme până la acest moment, mai ales că printre motivele adoptării acestei ordonanțe așa cum sunt redată în expunere se face referire la „chestiuni dificile de drept”, cu sublinierea că acestea doar explică, nu și completează, prevederile adoptate care ar trebui să fie clare tocmai pentru a nu crea practică neunitară, o astfel de practică fiind chiar resortul adoptării Ordonanței în discuție, **instanța apreciază că o astfel de sesizare intervine în legătură cu orice problemă de drept dedusă judecății în cauzele care se încadrează la art. 1, indiferent de gradul de dificultate**, instanța de trimitere putând fi de la orice nivel, inclusiv de fond.

Concluzia derivă din caracterul imperativ al normelor în discuție care exclude orice eventuale aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la dificultatea chestiunii de drept, dar și din faptul că pentru chestiuni dificile de drept există deja mecanismul hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din Codul de Procedură Civilă din 2010 care nu se modifică prin această ordonanță eventual cu referire la instanța de trimitere, astfel că nu se impune analiza îndeplinirii condițiilor referitoare la acest aspect.

Transpunând cele de mai sus la cazul de față în care problema de drept de soluționat care rezultă din sinteza tuturor suținerilor și apărărilor formulate în cauză este:

„Dacă indemnizația de maternitate de care a beneficiat reclamanta se impune a fi recalculată prin raportare la alte valori ale drepturilor bănești de referință recunoscute retroactiv printr-un act administrativ, dar care nu au fost efectiv achitate în perioada avută în vedere ca bază de calcul a acesteia”

problemă în legătură cu care instanța supremă **nu a statuat, nu este sesizată nici în temeiul OUG nr. 62/2024 și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare**, prezenta instanță apreciază că o astfel de sesizare este admisibilă.

III. Punctele de vedere ale părților:

Citate fiind în acest sens, ambele părți și-au exprimat punctele de vedere privind aspectele de mai sus:

- cel al reclamantei fiind în sensul că nu se impune sesizarea instanței supreme deoarece, pe de o parte, aceasta este pârâtă în cauză, iar pe de altă parte nu există practică neunitară cu privire la problema de drept în discuție,
- instanța supremă lăsând soluția cu privire la aceste aspecte incidentale la latitudinea instanței.

IV. Punctul de vedere al instanței cu privire la aspectele de drept puse în discuție:

Instanța nu-și va exprima poziția cu privire la chestiunile de drept din cauză pentru a evita o antepunere în situația în care prezenta sesizare ar fi respinsă ca inadmisibilă sau în eventualitatea înlăturării OUG nr. 62/2024 ca efect al admiterii excepției de neconstituționalitate invocată în alte cauze cu privire la această ordonanță.

Pentru toate considerentele de mai sus, instanța va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunilor de drept menționate mai sus și în baza art. 4 din OUG 62 / 2024 corob. cu art. 52 alin. 2 din Codul de Procedură Civilă din 2010 va suspenda soluționarea cauzei până la pronunțarea acesteia.

DISPUNE:

În temeiul art. 2 alin 1 din OUG 62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă indemnizația de maternitate de care a beneficiat reclamanta se impune a fi recalculată prin raportare la alte valori ale drepturilor bănești de referință recunoscute retroactiv printr-un act administrativ, dar care nu au fost efectiv achitate în perioada avută în vedere ca bază de calcul a acesteia”

Suspendă soluționarea prezentei cauze formulate de reclamanta

[REDACTED], în
contradictoriu cu pârâtele

[REDACTED] până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept de mai sus.

Dispune comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel și tribunalele din țară a prezentei încheieri.

Fără cale de atac.

Pronunțată azi 13.11.2024 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte:

Asistent judiciar:

Asistent judiciar:

Grefier: